

У житті кожного з нас є багато знаменних дат, подій, свят. Одним із таких днів для мене став день вступу до машинобудівного інституту, де я здобув фах інженера-механіка з локомотивобудування. Я не помилився у виборі вищого навчального закладу, що допомогло в моєму становленні як фахівця і як людини, за це й досі вдячний долі.

Далекий 1963 рік — початок мого навчання на вечірньому відділенні інституту за профільною спеціальністю — локомотивобудування. У студентські роки я познайомився зі своєю дружиною, яка також обрала спеціальність локомотивобудування. Під час навчання нас постійно підтримували професіонали своєї справи та практики — О. К. Дубина, Б. В. Пищемуха, О. Л. Голубенко, О. В. Кондратов та ін.

Але чи стали б ми висококваліфікованими фахівцями, якби не було в студентські роки з нами поруч авторитетних спеціалістів, викладачів технічних наук, які давали нам можливість думати, порівнювати, передбачати шляхи удосконалення в розвитку локомотивобудування. Це О. М. Коняєва, М. О. Турика, П. І. Гороновича, Ю. Г. Кирилова, В. О. Звонова.

У ті роки кафедра розташовувалася навпроти тепловозобудівного заводу імені Жовтневої революції. Місця для проведення занять було мало, особливо для лабораторних робіт. Тому викладачі та співробітники кафедри разом зі студентами облаштували підвал, встановили там стенди для наукових досліджень і з навчальною метою проводили на них заміри. Так реальна наукова робота поєднувалася з навчальною, що, на мою думку, давало позитивний результат. Ми набули потрібних конкретних знань і навиків, які згодом нам дуже знадобилися.

Наша кафедра завжди вирізнялася з-поміж інших тісним поєднанням навчальної роботи, наукових досліджень і виробничої діяльності. Згодом на базі кафедри та заводу створили Навчально-науковий центр із підготовки спеціалістів для галузі тепловозобудування. Це одне з перших в Україні Навчально-науково-виробниче об'єднання, що стало широко відомим у країні. У рамках роботи центру навчальний процес частково здійснювався у виробничих цехах та лабораторіях, що не лише підвищувало рівень підготовки інженерів-локомотивобудівників, а й вирішувало доволі важливу проблему адаптації молодих спеціалістів на заводі. Ми працювали на підприємстві ще під час навчання, знали його і вважали там своїми, а ось тим, хто, отримавши диплом, уперше ступив на прохідну заводу, часом нелегко було відразу влитися у виробничий колектив, відчутти ритм заводського життя, стати корисним підприємству. У числі призерів щорічного заводського конкурсу серед молодих спеціалістів завжди були випускники кафедри локомотивобудування.

Нині кафедра і в прямому, і в переносному значенні цього слова залишила той давній підвал, де ми досліджували коливання приводу тепловозного компресора, піднялась на вищий щабель наукової та навчальної роботи. У її розпорядженні — великий лабораторний зал, де встановлені унікальні дослідні стенди та інше лабораторне устаткування, а студенти, як і раніше, вчаться проводити заміри та набувають спеціальних знань і навичок.

Ще хотілося б відзначити професіоналів найвищого рівня, котрі вирішують питання розвитку рухомого складу залізничного транспорту і з якими я мав честь працювати. Це Михайло Наумович Найша, Наум Михайлович Найша, Ігор Миколайович Сухов та багато інших.

І на завершення хочу наголосити — всі, хто обрав спеціальність локомотивобудування, наш факультет, наш вуз — це наше майбутнє!

АНТІПОВ Валентин Олексійович

Випускник Луганського машинобудівного інституту за спеціальністю «Локомотивобудування» (1969 р.) та Східноукраїнського національного університету за спеціальністю «Правознавство» (2000 р.)

**Голова Жовтневої районної у м. Луганську ради.
Член-кореспондент Луганського відділення Української інженерної академії**

